

Sygn. akt III KK 115/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 4 listopada 2015 r.

sprawy **B. C.**,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej,

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 24 listopada 2014 roku, sygn. II AKa 250/14,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 8 lipca 2014 roku, sygn. IV K 236/12,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. zwolnić skazaną od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 lipca 2014 roku, sygn. akt IV K 236/12 Sąd Okręgowy w Lublinie uznał B. C. za winną czynu z art. 148 § 1 k.k. i za to skazał ją na karę 15 lat pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy i prokuratora, wyrokiem z dnia 24 listopada 2014 r. Sąd Apelacyjny w Lublinie utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 8 lipca 2014 r. w sprawie o sygn. akt IV K 236/12.

Od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego kasację na korzyść skazanej wniósł jej obrońca, zarzucając w niej rażącą obrazę norm postępowania mogącą mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:

1) art. 457 § 3 k.p.k., polegającą na niedostatecznym wskazaniu w

uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego podstaw dla uznania za niezasadne zarzutów apelacyjnych, tj. obrazy prawa procesowego polegającej na przekroczeniu granic swobodnej oceny materiału dowodowego przejawiającej się w:

- niezasadnym odmówieniu waloru wiarygodności wyjaśnieniom skazanej,
- obdarzeniu walorem wiarygodności zeznań pokrzywdzonego L. M.,
- przyjęciu, iż skazana działała z bezpośrednim zamiarem pozbawienia życia J. K.;

2) art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. polegającą na jednostronnej oraz dowolnej ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, poprzez niezasadne przyjęcie, iż w jego świetle zasługuje na pełną akceptację stwierdzenie Sądu I instancji co do bezpośredniego zamiaru zabójstwa J. K., z jakim działać miała skazana B. C., pomimo braku jakichkolwiek dowodów co do przebiegu przedmiotowego zajścia oraz zachowania i działań podejmowanych przez skazaną poza jej wyjaśnieniami, w których konsekwentnie podawała, że nie miała zamiaru pozbawienia życia pokrzywdzonego, a jedynie odpierała bezpośredni zamach pokrzywdzonego na jej osobę, który chciał doprowadzić wbrew jej woli do obcowania płciowego. W konkluzji kasacji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Wbrew twierdzeniom kasacji kontrola odwoławcza sprawowana przez Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie była zgodna ze standardem wynikającym z art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. Sąd Apelacyjny odniósł się w uzasadnieniu wyrok do wszystkich zarzutów apelacji, a rozważania ich dotyczące są na odpowiednim poziomie szczegółowości, wnikliwości, poparte konkretną argumentacją odwołującą się do realiów sprawy. I tak, zarzut dotyczący odmówienia wiarygodności wyjaśnieniom skazanej został rozważony bardzo starannie na stronach 7-8 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego. Trafnie wskazano tam, że niesporne okoliczności sprawy, takie jak zabór samochodu pokrzywdzonego i sfalszowanie umowy jego sprzedaży, brak na ciele skazanej jakichkolwiek obrażeń będących

skutkiem zajścia, itd., świadczą o niewiarygodności wersji skazanej. Rozważono tam nadto powody, dla których dano wiarę świadkowi L. M.. Sąd Apelacyjny wskazał też okoliczności, które wskazują na poprawność ustalenia zamiaru bezpośredniego, jako strony podmiotowej działania skazanej (s. 11 uzasadnienia), w szczególności przywołany już wyżej zabór samochodu pokrzywdzonego, wraz z podrobieniem umowy jego sprzedaży, zabór należących do pokrzywdzonego pieniędzy, ale także ustalony w sprawie sposób działania pokrzywdzonej, polegający na zaciskaniu sznurka od żaluzji na szyi pokrzywdzonego. Także te analizy Sądu Apelacyjnego nie budzą zastrzeżeń, jeśli chodzi o ich logiczną poprawność, osadzenie w realiach niniejszej sprawy, czy poprawność argumentacji. Wobec powyższego brak podstaw do kwestionowania stanowiska SA z perspektywy standardów kontroli odwoławczej.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.